

Arrest

nr. 123 899 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettige voogd van X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 22 december 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 januari 2014 en op 28 januari 2014.

1.3. Op 13 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 februari 2014 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Jordaanse nationaliteit en bent u op 13 augustus 1996 in Amman geboren en bent u dus minderjarig. U bent een soenniet van Palestijnse origine. U woonde in Jabal Al Taj (Amman). Uw broer S.(...) had in 2010 een meisje, H.(...) A.(...), aangereden. Haar been was gebroken. Hij betaalde de ziekenhuiskosten en het meisje herstelde volledig. In juni 2011 stierf het meisje aan kanker. Hoewel medische rapporten uitwezen dat de dood van het meisje niets te maken had met het ongeluk dat uw broer veroorzaakte en hij dus werd vrijgesproken door de rechtbank, bleef de familie van het meisje hem verantwoordelijk stellen voor haar dood. Als uw familie bemiddelaars stuurden om te proberen tot een verzoening te komen, antwoordden ze dat ze niet van een verzoening wilden weten. Ze eisten de dood van S.(...). Nadat hij vanuit Jordanië naar de Verenigde Staten vluchtte eisten ze de dood van iemand anders van uw familie. Daarom vertrok uw broer H.(...) niet veel later ook uit Jordanië, hij ging naar Zweden. Vanaf 2011/2012 woonde u in Jabal Azzuhur (Amman). U ging naar school tot 2012, u zat toen in de tiende klas. Vanaf februari 2013 woonde u in een boerderij op de weg naar de Dode zee (Amman) bij een goede vriend van de familie. Vanaf mei 2013 woonde u in Irbid bij K.(...), de zus van uw schoonzus M.(...) K.(...) (O.V. 7.822.086; CG 13/01367). Op 25 september 2013 werd het restaurant van uw familie in brand gestoken door familieleden van het overleden meisje. Hierna besloten jullie Jordanië te verlaten. Uw broer H.(...), de echtgenoot van M.(...) en die intussen met een tweede vrouw was gehuwd, regelde jullie reis naar het buitenland. Hij vertrok eerst met zijn tweede vrouw en kinderen. Zij verblijven momenteel in Denemarken. Op 22 december 2013 hebt u Jordanië verlaten, samen met uw schoonzus M.(...) en haar kinderen Z.(...) H.(...) Z.(...) A.(...) (O.V. 7.822.086; CG 14/10785, M.(...) H.(...) Z.(...) A.(...) (O.V. 7.822.086; CG 14/10785/C) en K.(...) H.(...) Z.(...) A.(...) (O.V. 7.822.086; CG 14/10785/D). Jullie waren onderweg naar Denemarken, maar werden op de luchthaven in Zaventem tegengehouden. Jullie vroegen daar onmiddellijk asiel aan op 22 december 2013. Een vijftal dagen na jullie aankomst in België werd een dreig-sms verstuurd naar uw broer H.(...). Hierin werd vermeld dat ze weten dat jullie in België verblijven en dat jullie moeten terugkeren naar Jordanië en dat de vergelding dan alsnog zal plaatsvinden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: een medisch attest over de beenbreuk van het meisje, de huwelijksakte van uw schoonzus en een vertaling van deze twee documenten en de envelop waarin de documenten aan u werden verstuurd. Voorts legt u kopieën voor van: uw paspoort (dd. 4/6/09), uw boardingspas, uw geboorteakte, het aanrijdingsformulier van het ongeval waarbij het meisje gewond raakte, schooldiploma's van uw schoonzus. U legt ook kopieën met vertalingen voor van uw familieboekje en dat van uw schoonzus (waarbij steeds de eerste pagina gelegaliseerd is) en een kopie van het gerechtelijke dossier in verband met het ongeval en gevolgen ervan bestaande uit documenten van de advocaat, de rechtbank en medische attesten.

B. Motivering

Na uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiare bescherming en wel om volgende redenen.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure steeds verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten. U bent bovendien met uw Jordaanse paspoort gereisd, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Bijgevolg dient de beoordeling van uw voorgehouden nood aan bescherming te gebeuren ten aanzien van Jordanië.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden door de familie van het meisje dat stierf aan kanker een jaar nadat uw broer haar aanreed. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen allerminst overtuigen.

Vooreerst zijn er enkele **inconsistenties** te bemerken in uw verklaringen. Zo is het frappant dat u, hoewel u verklaart alle redenen voor uw vertrek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben kunnen geven, bij de DVZ geen melding maakte van het feit dat het restaurant van uw familie in brand zou zijn gestoken door de familieleden van het overleden meisje (CGVS-1 p.2). Het is pas tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u hier melding van maakt (CGVS-1 p.16). Dit zou het laatste incident zijn geweest voor uw vertrek uit Jordanië (CGVS-1 p.17). Voor de rest zouden nooit rechtstreekse bedreigingen zijn geuit ten opzichte van uw familieleden (CGVS-1 p.16-17). Er zou enkel sprake geweest zijn van bedreigingen via tussenpersonen wanneer bemiddelaars naar hen toe gingen om een verzoeningspoging te doen (CGVS-1 p.14). Dat u zulk ingrijpend incident niet vermeldde bij de DVZ, doet dan ook zeer sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan. Deze twijfel wordt nog versterkt door de vaststelling dat u en uw familieleden nalieten een klacht in te dienen naar aanleiding van deze bedreigingen. U hiernaar gepeild stelt u dat jullie dit niet hebben gedaan omdat het politiebureau bemand wordt door leden van die stam of mensen die een band hebben met deze stam (CGVS-1 p.19). Deze door u aangereikte reden biedt geen

afdoende verschoning daar er toch van uit kan worden gegaan dat, gezien de ernst van de door u beweerde gebeurtenissen, uw familie op zijn minst een poging hiertoe zou hebben ondernomen. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelde u nog dat het indienen van een klacht geen zin had, dit zou tot een escalatie kunnen leiden (CGVS-2, p.10). Ook dit biedt, en dat hoeft geen betoog, geen afdoende verschoning gezien de ernst van de door u beweerde feiten en dit louter een vermoeden is van uwentwege. Bovendien dient in dit kader nog te worden aangestipt dat ook uw familie niet helemaal zonder invloed was, u geeft immers zelf aan dat goede vrienden van uw vader een belangrijke functie binnen de overheid hadden, een reden te meer dat er toch kon van worden uitgegaan dat uw familie hiertoe een poging zou ondernemen (CGVS-1, p. 16). Daarenboven verklaart u bij de DVZ niet zeker te hebben geweten van welke stam het overleden meisje was. U zou gedacht hebben dat het de Awat-stam was, u had hieromtrent geen zekerheid, maar bij het CGVS verklaart u met stelligheid dat het de Arbihat stam was (CGVS-1 p.11-12). Het is opmerkelijk dat u hier bij de DVZ niet onmiddellijk duidelijkheid over kon verschaffen. U gaf hier toen als uitleg voor dat u niet tussenkwam in gesprekken (zie vragenlijst DVZ). Bij het CGVS verklaart u dan weer op dat moment de naam vergeten te hebben en wat later dat u zich vergist had omdat er verschillende families van die stam in de omgeving van Tafelyat woonachtig zijn. Dit is zeer opmerkelijk, aangezien uw familie voor de rechtbank werd gedaagd door deze familie en reeds sinds de dood van het meisje in 2011 door deze familie bedreigd werd (CGVS-1 p.12, 15). Er kan dus worden aangenomen dat u op de hoogte zou zijn wie precies uw familie zolang bedreigde daar een dergelijk gegeven essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Bovenstaande opmerkingen doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Deze twijfel wordt nog versterkt doordat tevens een inconsistentie kan worden bemerkt tussen uw verklaringen en die van uw schoonzus M.(...). U verklaart dat uw broer H.(...), die in Zweden verblijft, u een aan hem gestuurde **dreig-sms** doorstuurde op het moment dat u hier al in België was (CGVS-1 p.17), terwijl uw schoonzus beweert dat het uw broer S.(...), die naar uw zeggen momenteel in de Verenigde Staten verblijft, was die deze sms doorstuurde (CGVS-1 13/01367 p.12; CGVS-1, p.5). U weet niet precies wie uw broer die sms stuurde daar de naam van de afzender niet vermeld was, doch deze persoon zou in België verblijven op dat moment. Noch weet u met zekerheid hoe ze aan het nummer van uw broer kwamen. Wat verbazing wekt is dat u dan vervolgens stelt dat de gegevens waar deze persoon hier verblijft (verblijfsplaats, naam hotel, kamernummer en telefoonnummer) wel vermeld stonden. U gevraagd naar de reden hiervoor, kunt u slechts stellen het niet te weten en het de afzender misschien niet uitmaakte zoiets te schrijven (CGVS-1, p.18). Ook deze door u geschilderde gang van zaken kan, en dat hoeft geen betoog, totaal niet overtuigen. Wanneer gevraagd wordt hoe die persoon wist dat u in België bent, verklaart u dat ze belangrijke figuren bij de Jordaanse overheid hebben en dat ze zo aan alle informatie konden komen. Het is in dit opzicht dan echter bevreemdend dat ze dan zouden kunnen te weten komen waar u bent wanneer u in Europa bent en dat ze dit niet zouden hebben kunnen achterhalen gedurende die hele periode dat u nog gewoon in Jordanië verbleef (CGVS-1 p.18). Deze elementen doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de authenticiteit van deze dreig-sms.

U blijft ook zeer **vaag** wat betreft verschillende aspecten van uw relaas. Zo kunt u niet zeggen hoe de personen die uw familieleden bedreigden heten. U komt niet verder dan te stellen dat het familie was van het meisje, waaraan u toevoegt dat de vader van het meisje er zeker bij zou zijn (CGVS-1 p.14-15). Wat de naam van de vader betreft verklaart u op een gegeven moment dat u denkt dat hij S.(...) heet, maar dat u hier niet zeker van bent. Dit is opmerkelijk aangezien u beweert dat deze man aan de basis lag van de jarenlange bedreigingen aan uw familie (CGVS-1 p.11). U beweert verder dat de stam waartoe het meisje behoorde veel mensen in de overheid zouden hebben met belangrijke functies. Welke functies dit dan zouden zijn en welke personen precies kunt u evenwel niet zeggen, wat andermaal enige verbazing wekt daar u tegelijkertijd aangeeft dat 'iedereen weet dat mensen van Al Tafelyat mensen zijn van de overheid die belangrijke functies hebben' en er toch van uit kan worden gegaan dat u hieromtrent wat meer accurate info kan verschaffen en er hierover sowieso binnen uw familie zou zijn gesproken (CGVS-1 p.15). U kunt tevens in eerste instantie niet precies zeggen wanneer het proces met betrekking tot de verantwoordelijkheid van uw broer bij de dood van het meisje plaatsvond of wanneer het vonnis werd uitgesproken. U komt niet verder dan toch wel in zeer vage termen te stellen dat dit in 2011 of 2012 was (CGVS-1 p.13). Wanneer dan gevraagd wordt hoe lang na haar dood dit proces had plaatsgevonden, kunt u hier geen antwoord op geven (CGVS-1 p.14). Later, tijdens het tweede gehoor op het CGVS, beweert u ineens dat de uitspraak ongeveer twee à drie maanden na haar dood, midden 2011, plaatsvond, een vaststelling die gezien uw eerdere onwetendheid toch de nodige verbazing wekt (CGVS-2 p.6). U gevraagd aan welke vorm van kanker het meisje stierf verklaart u te denken dat het leukemie was, maar het niet zeker te weten. U beweert dat u het destijds misschien wel gehoord had, maar het nu vergeten bent (CGVS-1 p.12-13). Met betrekking tot de pogingen tot stammenbemiddeling die zouden hebben plaats gevonden, moeten evenzeer enkele bemerkingsen worden gemaakt. U kunt allereerst niet zeggen wie hier precies bij betrokken was.

U houdt het op goede vrienden van uw vader met een belangrijke functie bij de overheid. U kunt hier echter geen namen bij geven (CGVS-1 p.16). De bedreigingen aan uw familie zouden telkens hebben plaatsgevonden tijdens deze bemiddelingspogingen. U kunt echter niet zeggen wanneer de laatste poging plaatsvond, noch hoe vaak die bedreigingen plaatsvonden. Wat dit laatste betreft komt u zelfs niet verder dan te zeggen "het was meer dan één keer" (CGVS-1 p.16-17). Dergelijke vaagheden versterken de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Opmerkelijk is ook dat u geen concrete voorbeelden kunt geven van anderen die gelijkaardige zaken meemaakten als uw familie. U kunt geen voorbeelden geven van andere personen die door de leden van de stam van het meisje werden lastiggevallen. Bovendien hebt u hier ook nooit naar geïnformeerd (CGVS-1 p.18-19). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

*Verder dient te worden opgemerkt dat de door u **geschetste gang van zaken weinig waarschijnlijk** lijkt. Het is niet logisch dat de familieleden van het overleden meisje zouden blijven volhouden dat uw broer verantwoordelijk was voor haar dood, terwijl medische attesten bewijzen dat dit niet zo is en er zelfs een gerechtelijke uitspraak over werd gedaan (CGVS-1 p.8, 13). Temeer daar er onmiddellijk na het ongeval geen sprake was van een conflict tussen uw broer en de familie van het meisje (CGVS-1 p.12). Dat ze hem dan ineens een jaar later, na het overlijden van het meisje, zouden willen doden is dan ook merkwaardig. U gevraagd waarom ze toch bleven volharden in het verantwoordelijk stellen van uw broer, kunt u niet anders dan antwoorden dat u het niet weet (CGVS-1 p.14). Dit alles is weinig overtuigend.*

Opmerkelijk is ook dat hoewel u beweert dat uw ganse familie te vrezen heeft omwille van de bedreigingen die de familieleden van het overleden meisje ten aanzien van jullie uitten, uw ouders, broer en zus nog steeds in Jordanië verblijven. Indien uw familie werkelijk zou te vrezen hebben voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, kan worden aangenomen dat ook zij stappen zouden hebben ondernomen om het land te verlaten. Maar integendeel, ze zijn momenteel zelfs terug naar hun huis in Azzuhur verhuisd. Alles gaat goed gaat met hen (CGVS-1 p.5-6, CGVS-2 p.4). Het restaurant van uw familie dat in brand zou zijn gestoken, wordt momenteel terug door jullie vaste werknemers opengehouden. Er vonden geen nieuwe incidenten plaats (CGVS-1 p.17). Ook uit deze door u geschilderde gang van zaken kan niet worden geconcludeerd dat uw familie een vrees koestert.

*Vervolgens moet worden vastgesteld dat het merkwaardig is dat u het risico nam om het land met uw eigen **paspoort** te verlaten, daar u beweert dat de familieleden van het meisje belangrijke figuren waren binnen de Jordaanse autoriteiten (CGVS-1 p.8, 15).*

*U legt bovendien **geen bewijsstukken** voor die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. U legt immers enkel de stukken in verband met de gerechtelijke procedure en het aanrijdingsformulier voor, waaruit blijkt dat uw broer geen schuld had aan het overlijden van het meisje aangezien ze aan kanker stierf. Deze documenten bewijzen nog niet de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die nadien zouden hebben plaatsgevonden. Bovendien betreffen het kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waardoor de echtheid ervan geenszins kan worden gegarandeerd. Het enige originele stuk dat u in dit verband voorlegt betreft een medisch attest. Hierin wordt enkel melding gemaakt van de beenbreuk van het meisje. U gevraagd welk been ze brak, antwoordt u dat u denkt dat het haar rechterbeen was. Uit dit document blijkt het nochtans haar linkerbeen geweest te zijn (CGVS-1 p.12). Dat u klaarblijkelijk niet de moeite nam de inhoud van dit document te lezen, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

*De overige door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts de huwelijksakte van uw schoonzus, de envelop waarin de documenten aan u werden verstuurd en kopieën van uw paspoort (dd. 4/6/09), uw boardingspas, uw geboorteakte, schooldiploma's van uw schoonzus, uw familieboekje en dat van uw schoonzus. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.*

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw schoonzus, die de Syrische nationaliteit bezit, een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. In hoofde van haar kinderen die de Jordaanse nationaliteit bezitten, werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten en het proportionaliteitsbeginsel, beroept verzoeker zich onder verwijzing naar artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het standpunt van UNHCR ter zake op het principe van de familie-eenheid. Voorts voert verzoeker aan dat de asielinstanties rekening dienen te houden met het belang van het kind en hij verwijst in dit verband naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Rekening houdend met het belang van het kind diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in navolging van het statuut van zijn schoonzus en zijn neefjes en met eerbiediging van het fundamentele beginsel van de familie-eenheid, aldus verzoeker. Dat hem geen subsidiaire bescherming werd toegekend maakt naar de mening van verzoeker een inmenging uit in zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onder verwijzing naar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie en het recht op gezinsleven daarin voorzien, stelt verzoeker dat *in casu* de inmenging absoluut niet proportioneel is in het licht van het doel van de inmenging. Ter staving van zijn betoog nog verwijst naar rechtspraak van het EHRM en het Europees Hof van Justitie.

2.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit UNHCR, *“Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees”*, reissued Geneva, december 2011, een uittreksel uit het document *“Family protection issues”* van Executive Committee of the High Commissioner’s programme van 4 juni 1999, het document *“General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interest taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)”* van Committee on the Rights of the Children van 29 mei 2013 en een uittreksel uit UNHCR *Commentaires annotés du HCR sur la directive 2004/83/CE du Conseil du 29 avril 2004 concernant les normes minimales relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir prétendre au statut de réfugié ou les personnes qui, pour d’autres raisons, ont besoin d’une protection internationale, et relatives au contenu de ces statuts (JO L 304/12 du 30.9.2004)”*.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn verklaringen dat hij vreest gedood te worden door de familie van het meisje dat stierf aan kanker een jaar nadat zijn broer haar aanreed allerm minst kunnen overtuigen daar (1) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat het restaurant van zijn familie in brand zou gestoken zijn door de familieleden van het overleden meisje, nochtans het enige incident waarbij rechtstreekse bedreigingen ten opzichte van zijn familieleden zouden zijn geuit, en de twijfel omtrent de waarachtigheid van dit incident nog wordt versterkt door de vaststelling dat hij en zijn familieleden nalieten een klacht in te dienen naar aanleiding van deze bedreigingen en hij hiervoor geen afdoende verschoning aanreikt, zoals wordt toegelicht, (2) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet

zeker te hebben geweten van welke stam het overleden meisje was, terwijl hij bij het CGVS met stelligheid verklaarde dat het de A. stam was, (3) hij verklaart dat zijn broer H., die in Zweden verblijft, een aan hem gestuurde dreig-sms doorstuurde op het moment dat verzoeker al in België was terwijl zijn schoonzus beweert dat het verzoekers broer S. was die deze sms doorstuurde, verzoeker bovendien niet weet wie die sms stuurde daar de naam van de afzender niet vermeld was en het dan ook verbazing wekt en totaal niet kan overtuigen dat de gegevens waar deze persoon in België verblijft, (verblijfplaats, naam hotel, kamernummer en telefoonnummer) wél vermeld stonden en het daarenboven bevreemdend is dat ze zouden kunnen te weten komen waar hij is wanneer hij in Europa is en dat ze dit niet zouden hebben kunnen achterhalen gedurende de hele periode dat hij nog gewoon in Jordanië verbleef, (4) hij zeer vage verklaringen aflegt over de personen die zijn familieleden bedreigden, over de stam waartoe het meisje behoorde en de functies die verschillende personen uit deze stam bij de overheid zouden hebben, over het proces met betrekking tot de verantwoordelijkheid van zijn broer bij de dood van het meisje en het vonnis dat werd uitgesproken, over de vorm van kanker aan welke het meisje stierf en over de pogingen tot stammenbemiddeling, en hij geen concrete voorbeelden kan geven van anderen die gelijkaardige zaken meemaakten als zijn familie en die door de leden van de stam van het meisje werden lastiggevallen, (5) het niet logisch is dat de familieleden van het overleden meisje zouden blijven volhouden dat zijn broer verantwoordelijk was voor haar dood terwijl medische attesten bewijzen dat dit niet zo is en er zelfs een gerechtelijke uitspraak over werd gedaan, temeer er onmiddellijk na het ongeval geen sprake was van een conflict tussen zijn broer en de familie van het meisje, (6) het opmerkelijk is dat, hoewel hij beweert dat zijn ganse familie te vrezen heeft, zijn ouders, broer en zus nog steeds in Jordanië verblijven en terug naar hun huis in Azzuhur zijn verhuisd en het restaurant dat in brand zou zijn gestoken momenteel terug door hun vaste werknemers wordt opengehouden, (7) het merkwaardig is dat hij het risico nam om het land met zijn eigen paspoort te verlaten daar hij beweert dat de familieleden van het meisje belangrijke figuren waren binnen de Jordaanse autoriteiten en (8) hij geen bewijsstukken voorlegt die de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 februari 2014 (CG nr. 1410785D), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen

de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoeker betwist niet dat hij de Jordaanse nationaliteit heeft. Derhalve dient verzoekers vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.7. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Jordanië een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te koesteren of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. De uitgebreide motivering in dit verband wordt in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat de motieven dienaangaande staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Daar in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden

van ernstige schade kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, Jordanië, kan van een schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet geen sprake zijn.

2.8. Waar verzoeker wijst op familie-eenheid en citeert uit het UNHCR-handboek nrs. 181 tot 188, wijst de Raad erop dat, en daargelaten de vaststelling dat het UNHCR-handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat, daarvoor vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (*in extenso* de subsidiaire beschermingsstatus), zoals ook in de nota van de verwerende partij wordt gesteld: verzoeker moet behoren tot het kerngezin, verzoeker bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoeker.

De verwerende partij stelt tevens dat er aan twee voorwaarden moet voldaan worden voordat een kind op basis van de toepassing van het principe van eenheid van familie erkend kan worden: het kind moet dezelfde nationaliteit hebben als de ouder en het kind mag niet ingeschreven zijn op het paspoort van de niet-erkende ouder.

In casu is verzoeker geboren in Amman, Jordanië en heeft hij de Jordaanse nationaliteit. Aldus wordt verzoekers asielaanvraag correct beoordeeld ten aanzien van Jordanië. Verzoeker kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet hij, maar zijn schoonzus de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers schoonzus werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Damascus, Syrië, doet immers niets af aan de appreciatie van de asielaanvraag van verzoeker, in wiens hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Jordanië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn schoonzus teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de toekenning van het beschermingsstatuut aan zijn schoonzus tot hem moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

2.9. Voor zover verzoeker refereert aan artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de commentaar van UNHCR daarbij, benadrukt de Raad dat deze bepaling stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke jurisdictionele status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn).

De richtlijn werd wat betreft deze problematiek omgezet in artikel 10 bis van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt het volgende gesteld: *“Formeel gezien is de richtlijn niet van toepassing op de familieleden van een persoon die een subsidiaire bescherming geniet (cf. art.3, § 2, c), van de richtlijn). Met het oog op artikel 23 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie, L304 van 30 september 2004), dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, heeft de Belgische regering echter beslist om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging, met name artikel 10bis, § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming, zolang het verblijf van de begunstigde van de subsidiaire bescherming van bepaalde duur is. Artikel 10 wordt toegepast zodra het om een verblijf van onbepaalde duur gaat.”* (Vorbereidende werken, DOC 51 2478/001, p. 20).

2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind op hem moet worden toegepast. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft derhalve rekening gehouden met het feit dat verzoeker minderjarig is.

2.11. In de mate verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat, zoals *in casu*, bij een asielaanvraag het minderjarig kind (de neef) met een andere nationaliteit automatisch het beschermstatuut krijgt van zijn ouder/voogd. De belangen van het kind vormen de eerste overweging, doch in deze gaat verzoeker eraan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk gesteld dat verzoeker minderjarig is.

Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden, wat niet de bevoegdheid is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermits de Belgische wetgever dit artikel van de richtlijn heeft omgezet in artikel 10bis van de vreemdelingenwet, waardoor dit behoort tot de bevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

2.12. Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS